ది రేప్

వార్తాపత్రికల్లో అప్పుడప్పుడూ నిజాలు కూడా రాస్తుంటారు. అయితే వార్తలన్నీ నిజాలు కానట్టే నిజాలన్నీ వార్తలు కూడా కావు.

ఈ మధ్య మన వార్తా పత్రికల్లో దుర్వార్తలే ఎక్కువుంటున్నాయి. మనది అభివృద్ధి చెందుతున్న దేశమని గదండీ పెద్దలు చెబుతారు - అంచేత అనేక విషయాల్లో అభివృద్ధి అనేది సహజం. అందుకే ధరలు పెరుగుతూంటాయి, నల్లబజారు వ్యాపారం పెరుగుతూంటుంది, నిరుద్యోగం పెరుగుతుంది. ఆకలి పెరుగుతుంది. హత్యలూ, దొంగతనాలూ, దోపిడీలూ పెరుగుతాయి.

ఇవన్నీ కాక, మనం ఇటీవల మానభంగాల విషయంలో కూడా గణనీయమైన అభివృద్ధి సాధించినట్టు, రోజూ అనేక దుర్వార్తలు చదివి తెలుసుకుంటున్నాం.

అయితే ఈ దుర్వార్తలన్నీ నిజాలు కావు. ఇవన్నీ కట్టుకథలు. కొందరు స్వార్థపరులు, స్వప్రయోజనా లకోసం ప్రచారం చేస్తున్న వదంతులు, రాజకీయ ప్రతికక్షులు ప్రభుత్వపక్షాన్ని అప్రతిష్టపాలు చెయ్యడానికి అల్లిన అబద్ధాలు అంటూ కొందరు నాయకులూ, పెద్దలూ కొట్టిపారేస్తున్నారు. మరికొందరేమో ఇవన్నీ అసలు సిసలు నిజాలనీ, వాస్తవాలనీ వాదిస్తున్నారు. ఇంకా కొంతమంది ఈ నిజానిజాల గొడవ పట్టించుకోకుండా అమితమైన ఆసక్తితో ఈ దుర్వార్తలు చదువుతున్నారు. పైకి చెప్పకపోయినా, సినిమాల్లో రేప్‌సీన్లు చూసి ఆనందించినట్టే ఇలాంటి వార్తలు చాలా వివరంగా చదివి ఆనందిస్తున్నారు.

వార్తలు ఆనందింపజేసేట్టుగా వుండాలని ఎవరూ అన్లేదు గాని, కథలూ, కవిత్వాలూ,

నవలలూ ఇలాంటివాటికి - పాఠకుడి మనసు రంజింపచెయ్యడమొక్కటే పరమధర్మమని కూడా మన పెద్దలు చాలా కాలంగా చెప్తున్నారు కదండీ. అంచేత, ఇటీవల మన పత్రికల్లో వస్తున్న మానభంగాల వార్తలన్నీ విడవకుండా చదువుతూ, ఆనందిస్తూ, అలా చదవగా చదవగా వాటిలో ఆసక్తి తగ్గుతోందనీ, వైవిధ్యం కొరవడుతోందనీ, అన్నీ ఒకేలా వుంటున్నాయని విచారిస్తున్న పాఠక మహాశయుల మనసుల్ని రంజింపచేద్దామనే సదుద్దేశంతోనూ, వారికి 'వెరైటీ' చూపిద్దామనే సంకల్పంతోనూ, ముచ్చటగా మూడు 'రేప్ స్టోరీస్' అందిస్తున్నాను. అవధరించండి.

* * *

శ్రీరామచంద్రులవారు వనవాసం చేస్తున్నటువంటి కాలంలో - అందమైన ఆకుల్తోనూ , అనేక రకాల చెట్టుకొమ్మల్తోనూ కట్టుకుని, లతలతోనూ, పువ్వుల్తోనూ, రంగవల్లికలతోనూ అలంకరించుకున్నటువంటి పట కుటీరమున్నూ - నగరానికి ఏడున్నొక్క కిలోమీటర్ల ఎడంగా రామిగాడనే రిక్షావాడు - కిరసనాయిల్ చెక్కల్తోనూ తుప్పట్టిన డబ్బారేకుల్తోనూ, చీకిపోయిన గోనె గుడ్డల్తోనూ కట్టుకున్న గుడిసెన్నూ ఒక్కటి కావు. ఒకలా వుండవు. గుడిసె లెప్పుడూ అందంగా వుండవు. వాటికి అలంకారాలుండవు. అవెప్పుడూ మురిగ్గానూ, అసహ్యంగానూ, అతి దరిద్రపు వాసనేస్తూనూ వుంటాయి.

రామిగాడి గుడిసె కూడా అలానే వుంటుంది. రామిగాడి భార్యకూడా - దాని పేరు సీతమ్మ కాదు. రాములమ్మ. అలాగే వుంటుంది. దానికి ఎక్కువగా ఆకలేస్తూ వుంటుంది ఎప్పుడూ రోగాలొస్తుంటాయి.

రాములమ్మకి ఆవేళ కూడా ఆకలేస్తోంది. అందుకుతోడు అయిదురోజుల్నించి జ్వరమొస్తోంది. ఆకల్తోనూ, అయిదురోజుల్నించీ తగ్గని జ్వరంతోనూ, గుడిసెలో ఓ మూల గోనెగుడ్డ పరుచుకుని, పాత చీర పైన కప్పుకుని , మూలుగుతూ పడుకుంది.

రాములమ్మకి ఇద్దరు పిల్లలున్నారు. వాళ్ళకి కూడా యెప్పుడూ ఆకలేస్తూ వుంటుంది అయితే అదృష్టవశాత్తు రోజూ రోగాలు మటుకు రావు. వాళ్ళిద్దరూ కూడా ఆకలేస్తే ఏడిచేంత పసివాళ్ళు. అంచేత ఆకలేసినందుకు ఏడ్చి, ఏడ్చినందుకు అమ్మచేత దెబ్బలు తిని, అంతకుముందే పడుకున్నారు; నిద్ర పోతున్నారు.

రాములమ్మ కూడా పడుకుంది గాని, నిద్ర రావటం లేదు. రాత్రి పదకొండయింది.

గుడిసె బయట రిక్షా ఆగింది. గుడిసె గుమ్మానికున్న రేకు తలుపు కిరకిరలాడింది రామిగాడు తూలుతూ, తడబడ్తూ, తడుముకుంటూ లోపలికొచ్చాడు.

"వొచ్చావా మామా, బన్ను రొట్టె తెచ్చావా?" అని నీరసంగా అడిగింది రాములమ్మ. 'నోర్ముయ్ ! ఎప్పుడూ ఆకలే ఎదవ లంజకి.." అన్నాడు రామిగాడు. రాములమ్మ నోరు

మూసింది.

రామిగాడు గుడిసె లోపలికీ, బయటకీ కాసేపు తిరిగాడు. బయటికెళ్ళినప్పుడు ఏవో పదాలు పాడాడు. లోపలున్నపుడు ఏదో గొణిగాడు. ఎవరినో బూతులు తిట్టాడు. బుడ్డి దీపం వత్తి పెంచాడు. బీడీ వెలిగించుకున్నాడు. కాండ్రించి వుమ్మేశాడు. బీడీ ఆర్పేశాడు. దీపం దానంతట అదే ఆరిపోయింది.

రామిగాడు రాములమ్మ పక్కల్లో చేరాడు. ఆమె మీద కాలేశాడు. ఒక చేత్తో గట్టిగా ఆమె భుజం పట్టుకున్నాడు. "వొద్దు మామా... నాకు జ్వరం తగ్గలేదు. ఆకలేత్తాంది.. వొళ్ళు పచ్చి పుండల్లే వుంది. వొద్దు మామా... నీకు దణ్ణం పెడతా.. నా మాటిను మామా..." అంది రాములమ్మ.

రామిగాడు ఆమె మాట విన్లేదు.

* * *

భారత రాష్ట్రపతి అధికారాలేమిటీ అనడిగితే ఖచ్చితంగా చెప్పలేడు కానీ, భారత స్త్రీ భర్తకుండే హక్కుల గురించీ, అధికారాల గురించీ మటుకు బాబూరావుకి బాగా తెలుసు. ఆ హక్కులూ, అధికారాలూ యెప్పుడు యేవిధంగా వినియోగించుకోవాలో అతనికి తెలుసు.

అందుకే "ఈ నెల ఇంకో యాభయి రూపాయలెక్కువ ఇవ్వండి..." అని అడిగినందుగ్గాను భార్య చెంపమీద చాచి కొట్టాడు. కొట్టి "ఫస్టు తారీకొస్తే చాలు.. ఇదో న్యూసెన్సయిపోయింది. ప్రతి నెలా యాభయ్యివ్వు. వందివ్వు అంటే ఎక్కణ్ణించి వస్తయ్యనుకున్నావ్ ? నీ బాబు సొమ్మేమన్నా ఇక్కడ దాచిబెట్టావా ? నేను ఆఫీసులో అడ్డమైన చాకిరీ చేసి తెస్తుంటే నీకు చీరలకి సోకులకీ తక్కువైందా.." అంటూ తిట్టాడు.

భార్య ఏదన్నా కోరినప్పుడు, అది తీర్చడం కష్టమైనప్పుడు అలా అడగ్గానే టపటపా రెండు వాయించాలని, ఆపైన వీలయినంత సేపు గుక్క తిప్పుకోకుండా చివాట్లు పెట్టాలనీ, ఆవిధంగా చేస్తే తప్ప ఆడవాళ్ళు మగాళ్ళని బతకనివ్వరని బాబూరావ్ నమ్మకం. తాను నమ్మిన ఈ సిద్ధాంతాన్ని స్వయంగా ఆచరించడమే కాక తన మిత్రులకి కూడా కొందరికి బోధించి అంత గొప్ప సలహా ఇచ్చినందుకు వారి వద్ద అభినందనలు కూడా అందుకున్నాడు. "డొమెస్టిక్ ప్రాబ్లమ్స్ బాగా సాల్వ్ చేస్తాడు బాబూరావ్" అన్న కీర్తి కూడా గడించాడు.

తను కొట్టినపుడూ, తిట్టినపుడూ ఏవిధంగా నడుచుకోవాలో కూడా లోగడ అనేక మార్లు భార్యకి బోధించి వున్నాడు బాబూరావ్. అందుకే ఆ ఇల్లాలు - ఆ అమ్మాయి పేరు సావిత్రి- ఈ నెల యాభై రూపాయలు ఎక్కువిమ్మని అడిగినందుకు భర్త చెంప పగలకొట్టినా,

చటుక్కున వెనక్కి తిరిగి పమిట చెంగు నోట్లో కుక్కుకుని అవతలకి వెళ్ళిపోయింది గాని ఏమీ అన్లేదు; ఎదురు చెప్పలేదు.

ఆడది ఎప్పుడూ కళ కళ లాడుతూ వుండాలనీ, మొగుడి ముందు ఎప్పుడూ ఏడుపు మొహంతో వుండకూడదనీ, ఏడవకూడదనీ కూడా బాబూరావ్ తన భార్యకి బోధించాడు. అందుకే సావిత్రి వంటింట్లోకి వెళ్ళి, వో మూల గోడ కానుకుని కూర్చుని, చప్పుడు కాకుండా ఏడ్చింది కాని, భర్తముందు ఏడవలేదు. తను యాభై రూపాయలు ఎక్కువగా అడిగింది . ఈ నెల నుంచీ ఇంటి అద్దె పెరగటం చేతా, కిరసనాయిలూ, పంచదారా బ్లాకులో కొనాల్సిరావడం చేతా, పావులీటరు పాలు ఎక్కువ కొంటున్నందువల్లా గాని, తన చీర కోసమూ పోకుల కోసమూ కాదని కూడా ఆమె భర్తకి చెప్పలేకపోయింది. చెప్పినా ఇంటి ఖర్చు ఎలా తగ్గించాలో హితబోధలూ మరికొన్ని చివాట్లూ తప్ప మరేమీ లాభం వుండదని ఆమెకి తెలుసు.

పెళ్ళాన్ని చెంప పగలగొట్టింతర్వాత బాబూరావ్ స్నానం చేసి ముస్తాబై, బయటికి వెళ్ళి, బలాదూరు తిరిగి, రాత్రి పదింటికి ఇంటికి చేరాడు. వారపత్రికలో సీరియల్ నవల చదువుకుంటూ, అప్పటిదాకా అతని కోసం ఎదురుచూస్తూ కూర్చున్న సావిత్రి - అతను రాగానే లేచివెళ్ళి భోజనం వడ్డించింది. బాబూరావ్ బట్టలు మార్చుకుని, లుంగీ కట్టుకుని కాళ్ళు కడుక్కొచ్చి కూర్చున్నాడు. ఇద్దరూ కలిసే తిన్నారు. కాని ఎవరూ ఏమీ మాట్లాడలేదు. భార్యని తిట్టింతర్వాతా కొట్టింతర్వాతా అంత త్వరగా మెత్తపడకూడదనీ, కొంతసేపు ఆ "టెంపో" మెయింటైన్ చెయ్యాలనీ కూడా బాబూరావ్ నమ్మకం. అందుకే కూర మారు వడ్డించమని, పెరుగు ఇంకాస్త వెయ్యమనీ చేత్తో సైగలు చేశాడు గాని, పెళ్ళాంతో మాట్లాడలేదు.

పీకల్దాకా తిని, త్రేన్చుకుంటూ పడక గదిలో కొచ్చి , ఓ గుప్పెడు వక్కపొడి నోటి నిండా పోసుకుని నముల్తూ, సిగరెట్ వెలిగించుకుని, దిళ్ళు పైకి లాగి, గోడకి తలానించి, మంచం మీద వోరగా పడుకుని సినిమా పత్రికలో బొమ్మలు చూస్తున్నాడు బాబూరావ్.

సావిత్రి వంటింట్లో అన్నీ సర్ది వచ్చి ,చాప మీద పిల్లల పక్కన అటు తిరిగి పడుకుంది. సినిమా బొమ్మలన్నీ రెండుసార్లూ, మూడుసార్లూ, ఆడబొమ్మలయితే అయిదారుసార్లూ చూశాక, బాబూరావ్ లేచి పత్రిక పక్కన పడేసి, లైట్ తీసేసి మళ్ళీ వచ్చి మంచమ్మీద పడుకున్నాడు.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత, ఒకసారి దగ్గిన తర్వాత, ఒకసారి సకిలించిన తర్వాత, అటూ ఇటూ ఒకసారి దొర్లిన తర్వాత, మంచమ్మీద ఆ చివరికంటా జరిగి, కాలు కిందికి పోనిచ్చి, చాప మీద అటు తిరిగి పడుకున్న సావిత్రి తొడల మీద మెల్లగా బొటనవేలితో గీకాడు. సావిత్రి కదల్లేదు. ఆ తర్వాత మెల్లగా రెండు మూడు సార్లు కాలితో తన్నాడు. సావిత్రి పిల్లలకి ఇంకాస్త దగ్గరగా జరిగింది. బాబూరావ్ చటుక్కున మంచమ్మీంచి లేచి, సావిత్రి రెక్క పట్టుకుని ఒక్క

లాగు పైకి లాగి మరో చేత్తో ఆమె నడుం పట్టుకుని, ఒక్క వూపులో మంచం మీదికి తోశాడు.

ఆ తర్వాత కొంతసేపటికి మళ్ళీ చాప మీద పిల్లల పక్కకెళ్ళి పడుకున్నాక బాబూరావ్ గురకలు వినిపిస్తున్నా కూడా సావిత్రికి బిగ్గరగా ఏడవటానికి భయమేసింది.

* * *

"కెన్ యూ బిలీవ్ దటయామ్ ఫార్టీ ఫైవ్" అన్నాడు పార్థసారథి.

కళ్ళు పెద్దవి చేసి ఆశ్చర్యంగా అతని వేపు చూస్తూ "ఈజిట్ సో? బట్ యూ లుక్ సో యంగ్" అంది ఆ అమ్మాయి అతి తియ్యగా.

ఆ అమ్మాయి అసలు పేరు అరుణ. కాని అవసరాన్ని బట్టీ అవతలి వ్యక్తిని బట్టీ బేబీ అనీ, రాణి అనీ, రోజీ అనీ ఒక్కోసారి ఒక్కో పేరు చెప్తూ వుంటుంది.

"అయామ్ వోన్లీ ట్వెంటీవన్.." అంది అరుణ ఈసారి మరింత తియ్యగా. "ఐనో బేబీ .. ఐనో. నువ్వు చెప్పకపోయినా నీ బాడీ చూస్తే ఎవరికయినా తెలుస్తుంది ఆ సంగతి.." అని కొంటెగా నవ్వాడు పార్థసారథి.

అరుణ కాస్త సిగ్గుపడింది. సిగ్గు సిగ్గుగా అతని వంక చూస్తూ చిరునవ్వు నవ్వింది.

పార్థసారథికి అలాంటి హోటళ్ళు అయిదారు కొనగలిగినంత డబ్బుంది కానీ, ఆ రాత్రికి మాత్రం ఆ హోటల్లో ఒక ఎయిర్ కండిషన్డ్ గదినీ, ఆ అమ్మాయినీ కొన్నాడు. అటుపైన ఒక విదేశీ విస్కీ సీసా కొన్నాడు. విదేశానివే సిగరెట్లు కొన్నాడు. ఈ దేశానివే జీడిపప్పు తెప్పించాడు. కోళ్ళూ, రొయ్యలూ, ఈ దేశానివే గాని, చైనీస్ రెస్టారెంట్ నుంచి తెప్పించాడు. తను కొన్నవన్నీ తింటూ తాగుతూ అనుభవిస్తూ -

అతనా వేళ చాలా ఆనందంగా వున్నాడు.

"లెట్స్ హేవ్ వన్ మోర్ రౌండ్ బేబీ" అన్నాడు విస్కీ రెండు గ్లాసుల్లోకి పోస్తూ.

"అమ్మో! వద్దండీ. అప్పుడే పన్నెండు దాటింది. ఇక నేనెళ్ళాలి. ప్లీజ్" అంది అరుణ.

ఇప్పటిదాకా ఆమె మొహాన వెలిగిన చిరునవ్వు ఇప్పుడు లేదు. మాటల్లో ఇందాకటి తియ్యదనం లేదు. భయం వుంది. జాలి వుంది. ప్రార్థన వుంది.

కాని పార్థసారథికి అవేమీ తెలియటం లేదు. అతనికి విదేశీ విస్కీ మెత్తటి రుచి తెలుస్తోంది, జింజర్ చికెన్ ఘాటు తెలుస్తోంది. అతని కళ్ళకు ఎదురుగా కూర్చున్న ఆడపిల్ల అందం ఇందాకటి కంటే ఎక్కువగా తెలుస్తోంది. అందుకే "నో బేబీ. నో. యూ మస్ట్ హావిట్.. వుయ్ మస్ట్ హావిట్ వన్స్ ఎగైన్.." అంటూ ఆమె చేతికి విస్కీ గ్లాసు అందించాడు.

బలవంతాన తాగుతున్న విస్కీ అరుణ గొంతులో మండుతోంది. కడుపులో దేవుతోంది. ఆకలిగా వున్నా ..డిముక్క గొంతు దిగటం లేదు. అతి చల్లగా వున్న ఆ ఎయిర్ కండిషన్డ్ గదిలో కూడా ఆమె మొహాన చిరుచెమటలు కమ్ముతున్నాయి. పసితనంలోనే పోలియో వచ్చి

కాళ్ళు రెండూ చచ్చు పడి మెలికలు తిరిగిపోయిన అయిదేళ్ళ కొడుక్కి, ముసలి అత్త అన్నం పెట్టిందో, లేదోనని ఆమెకి అనుమానంగా వుంది. అన్నం లేకపోయినా సరే, నిద్ర మాత్రలులేందే బతకలేని మామగారు. ఇంకా తనకోసం ఎదురుచూస్తూ ముందు వాకిట్లోనేకూర్చున్నాడేమోనని ఆందోళనగా వుంది. పగలంతా ఫ్యాక్టరీలో పనిచేసి, సగం రాత్రి దాకా సారా దుకాణాల్లో గడిపేసి, వచ్చే భర్త, ఇవ్వాళ ముందుగానే వస్తాడేమోనని భయంగా వుంది.

పార్థసారథి గ్లాసులో మిగిలిన కాస్త విస్కీ గటగటా తాగేశాడు. లేచి తనకెదురుగా కూర్చున్న అరుణ దగ్గరకొచ్చాడు. ఆమె చేతిలో వున్న గ్లాసు తీసుకుని పక్కన పెట్టాడు. రెండు భుజాలూ పట్టుకుని మెల్లగా లేపి, దగ్గరగా లాక్కుని బలంగా కౌగిలించుకున్నాడు. అతని చేతులు పాముల్లా ఆమె శరీరమంతా పాకుతున్నాయి.

అరుణ మెల్లగా అతని కౌగిట్లోంచి తప్పుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ - "మళ్ళీ వద్దు సార్. ఇక నేవెళ్ళాలి సార్.. ముందే చెప్పాగా సార్. పన్నెండింటికి వెళ్తానని. నాకు లేటయిపోతుంది సార్..' అంది అతి మెల్లగా, అతి దీనంగా.

పార్థసారథికి కోపమొచ్చింది. "యూ బిచ్" అని అరిచాడు. ఆ తర్వాత అచ్చంగా, తెలుగులోనే తిట్టాడు. కోపమొచ్చినపుడు తెలుగు మాట్లాడినంత ధారాళంగా ఇంగ్లీషు మాట్లాడలేడతను. అంచేత ధారాళంగా కొంతసేపు తిట్టి, ఆ తర్వాత "నేను నిన్ను ఈ రాత్రికి కొన్నాను. నేనుండమన్నంతసేపు వుండాల్సిందే. నేను పడుకోమన్నన్నిసార్లు పడుకోవలసిందే..' ' అన్నాడు. అని మళ్ళీ మూడో సారి ఆమె చీర కుచ్చెళ్ళు వూడలాగాడు. లంగా బొందు పటపటా తెంపి పారేశాడు.

అప్పటికీ ఇంకా ఏదో వేడుకుంటున్న అరుణ మాటలు అతనికి వినిపించలేదు. ఆమె కళ్ళలో పల్చగా కమ్మిన కన్నీటి పొరలు విదేశీ మద్యపు మత్తుతో మూతలు పడుతున్న అతని కళ్లకి కనిపించలేదు.

* * *

అయ్యా ! ఇవండీ నేను చెప్పదల్చుకున్న కథలు. తీరా చదివాక, ఇవసలుకథలు కావంటారా ? ఇవిరేప్ కథలు అసలే కావని, ఇంతకంటే పత్రికల్లో వచ్చే మానభంగాల వార్తలే మాకెక్కువ ఆసక్తికరంగా వున్నాయనీ మీరనుకున్నా, ఇవి చదివి మీలో కొందరు భుజాలు తడుముకున్నా, అనుమానించినా, ఆగ్రహించినా నేనందుకు బాధ్యుణ్ణి కాదు. ●

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక - దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక - 1980)